

herved udeluffes alle Vædringsforslag — altid skal finde en udtryffelig Afstemning Sted. — Forslaget under Nr. 18 er en lille Sprogændring. Forslaget under Nr. 19 gaar ud paa at udelade Ordene „og Sekretærene“ af den Paragraf, der handler om Rigsdagstidenden. Det er nemlig bekendt, at det alene er Formanden, der raader over Rigsdagstidenden, og at Sekretærene ikke have Noget med den at gjøre. Forslaget under Nr. 20 endelig gaar ud paa at bemyndige den sidstvalgte Formand til at repræsentere Thinget, naar Rigsdagens Samling er sluttet eller Folkethinget er opløst, indtil Folkethinget næste Gang træder sammen. Der har viist sig nogen Ulempe ved, at man hidtil har savnet en saadan Forskrift. Der kan jo nemlig i Løbet af et Aar, paa en Tid, da Rigsdagen ikke er samlet, indtræffe Begivenheder, f. Ex. Festsigheder i den kongelige Familie, en ny Fernbanes Nabning eller Signende, hvor det kunde være naturligt, at Folkethinget var repræsenteret; men der Hayes nu for Tiden ingen Bemyndigelse for den sidstvalgte Formand til at optræde som Thingets Representant, og det synes derfor ganske heldigt, at en saadan Bemyndigelse gives.

Ville: Blandt de Forslag, som ere stillede af Udvalget for Forretningsordenen, maa jeg anse det, der er stillet under Nr. 1, for i Virkeligheden at være overskødig. Jeg tror ikke, der er nogen Nødvendighed for at indsætte denne Bestemmelse. Det forekommer mig at være en fuldstændig Selvfølgelse, at en Beslutning om et Valgs Gyldighed eller Ugyldighed maa tages ved Afstemning for eller imod Anerkjendelsen af dets Gyldighed; men jeg skal ikke negte, at saaledes som denne Bestemmelse nu er affattet, synes den mig lidt værre end overskødig, thi den bliver i Grunden tveetydig. Det er en Gang foresaldet her i Thinget, at Spørgsmaalet om et Valgs Gyldighed forelaa, og at der da fandt to Afstemninger Sted angaaende den samme Ting, først, tror jeg, en Afstemning, om Valget skulde kjendes gyldigt, og derpaa, da dette ikke var vedtaget, en Afstemning, som i Virkeligheden, skjøndt med en formel Forandring, gik ud paa det Samme. Jeg tror ikke, det havde været nogen Nødvendighed den Gang at stille dette Afstemningspunkt saaledes; men jeg maa tilstaa, at jeg ikke nu forstaar, hvad Mening er af Forslaget til § 1; dersom Meningen skal være, at Afstemningen skal foregaa paa een Gang ved en enkelt Botering, saa synes jeg ikke, det er nogen heldig Affattelse, Forslaget har faaet, og saaledes, som det lyder, kunde det i Virkeligheden tage sig ud, som om det var Hensigten at gjøre hint efter min Opfattelse mindre heldige Precedens til gjældende Regel for Fremtiden, saaledes at altsaa, hver Gang der var Spørgsmaal om Gyldigheden eller Ugyldigheden, skulde der baade være en Afstemning for og en Afstem-

ning imod. Dette kan dog neppe være Meningen, men i saa Fald vil jeg henlede det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa, om det ikke kunde være ønskeligt at foretage en Omredaktion af Forslaget, og om ikke nærmere Overveielse kunde føre til, at det rent kunde falde bort. Der vil ikke behøves Andet dertil end en Slags Erkjendelse af, at den tidligere Afstemning, til hvilken jeg har sigtet, ikke var formel heldig, og at den var enestaaende i den Række Afstemninger, der har fundet Sted i Thinget om Gyldigheden eller Ugyldigheden af Valg. Det glædede mig at høre Forklaringen af den ærede Ordfører med Hensyn til Forslaget under Nr. 14, thi det har ikke været mig ganske klart, hvad Virkningen vilde blive af, at man af § 23 udelod den omhandlede Indfødsætning, der angaar Maaden, hvorpaa der skal stemmes uden Forhandling angaaende Fremme af Forespørgsler. Nu har imidlertid den ærede Ordfører oplyst, at man ikke har været tilstræffelig opmærksom paa, at man ved at udelade denne Indfødsætning tillige vil komme til at borttage Bestemmelsen om, at der ikke maa føres Forhandling om det Spørgsmaal, hvor vidt en Interpellation maa stilles eller ikke, og da det ikke er Hensigten at ophæve denne Bestemmelse, vil Udvalget søge en anden Redaktion af dette Forslag. For mig har det aldrig været rigtig klart, hvad det egentlig er for Betragtninger, der skulde gjøre det saa nødvendigt at forhindre enhver Debat om Fremme af en Forespørgsel; men dette har nu gjennem saa mange Aar været anset for givet her i Thinget, og det er blevet en Art parlamentarisk Praxis, at saadan Diskussion ikke maa finde Sted, saa jeg skal ikke have Noget derimod, men imødeser det Forslag, der vil komme fra Udvalget, for at borttage den noget for vidt gaaende Virkning, som Forslaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger, vil have. Hovedpunktet i Udvalgets Forslag er utvivlsomt Forslaget under Nr. 17, og jeg kan ikke Andet end erkjende, at dette Forslag vil, naar det vedtages, i mange Reininger simplificere vore Forhandlinger. Det er fuldkommen rigtigt, som den ærede Ordfører bemærkede, at i de fleste andre parlamentariske Forsamlinger har man fortere Gjenveie til at faae Forsamlingens Beslutninger konfirterede, naar Alle i Grunden ere enige om deres Afstemning. En Fremgangsmaade, som følges i afstillelige Forsamlinger, bestaar deri, at Formanden lader Medlemmerne raabe „Ja“ og „Nei“ og selv skjønner, hvilket af disse Raab der har Overvægten; naar Formandens Afgjørelse derpaa er falden, kan den underkastes Tvivl og særlig Afstemning begjæres, men det sker yderst sjældent. Der er Forsudsætningen nu bleven en noget anden. Vi ere ikke opfordrede til en saadan Prøven af Stemmiernes Stykke ved „Ja“er og „Nei“er, men det er henstillet til Formanden at skjønne, naar Enighed maa antages at være til Stede, og jeg ser ikke rettere, end at det i mange Tilfælde maa være